Sportul Magazin

DIRECTOAREA ŞCOLII A DESCOPERIT UN ALIAT PREŢIOS ÎN SPORT

...şi de aceea este, adeseori, prezentă la antrenamentele elevilor în cadrul clubului Petrolul

Că sportul are mulţi prieteni în rîndul oamenilor de diferite profesii, este un lucru arhicunoscut. Că mulţi dintre ei folosesc o mare parte din timpul lor liber pe stadioane şi în săli, urmărindu-i pe sportivi, şi aceasta este un fapt ce se constată tot mai des.

Dar, la Ploieşti am întîlnit o situaţie mai puţin obişnuită... Directoarea unei şcoli generale, profesoara de biologie **SABINA ENESCU**, poate fi întîlnită destul de des la antrenamentele diferitelor secţii ale clubului Petrolul. Motivul? L-am aflat de la antrenorul secţiei de lupte libere, Ion Radu, în a cărui grupă de juniori figurează aproape 20 de elevi ai Şcolii generale nr. 16. „Aproape în fiecare săptămînă — ne spunea tehnicianul respectiv — tovarăşa directoare a şcolii, ori profesorul de educaţie fizică, Lucian Mihăescu, ne vizitează la antrenamente şi se interesează de prezenţa şi comportarea elevilor pe care chiar aceste cadre didactice i-au îndrumat spre activitatea sportivă. Noi mergem doar la orele de educaţie fizică, ne selecţionăm copiii şi în condiţiile amintite instruirea este o problemă mult mai simplă".

Am considerat utilă o discuţie cu această preţioasă susţinătoare a sportului. În cancelaria Şcolii generale nr. 16, am cunoscut-o pe tovarăşa directoare Sabina Enescu, care a acceptat cu amabilitate o discuţie pe tema sus-amintită.

— **Sînteţi, desigur, o mai veche iubitoare a activităţii sportive. Ce disciplină aţi practicat?**

— Să fiu sinceră, în afara orelor

de educaţie fizică din timpul şcolii n-am practicat nici un sport. Şi nici la meciuri nu mă duc.

— **Bine, dar atunci de unde pasiunea pentru această activitate?**

— Nu este o pasiune. Este mai degrabă un mod personal de a înţelege cum trebuie să-mi îndeplinesc datoria în funcţia ce o deţin. Sînt directoarea acestei şcoli de 11 ani. La început am acceptat ca elevii şcolii pe care o conduc să participe la activităţi sportive gîndindu-mă la influenţa pe care mişcarea o exercită asupra dezvoltării armonioase a copiilor. Apoi, cu timpul, m-am convins şi de celelalte avantaje. Şcoala noastră este situată într-un cartier muncitoresc, unde îşi au sediul cinci mari întreprinderi ploieştene. Aici există foarte mulţi copii, ai căror părinţi, de multe ori, sînt ocupaţi amîndoi în producţie. Lăsaţi în voia lor, aceşti copii nu-şi folosesc în mod util timpul liber. Orele de curs sînt prea puţine pentru a le asigura o evoluţie corespunzătoare. Fiind foarte vioi şi zburdalnici, ne dădeau multă bătaie de cap cu disciplina şi chiar cu învăţătura. După primele experienţe, am constatat că practicarea sportului era un preţios ajutor chiar şi pentru noi, cadrele didactice. Mulţi dintre ei, care au fost mai dotaţi din punct de vedere fizic, au făcut treabă bună şi în sport. Halterofilul **Marian Grigoraş** a fost elev al şcolii noastre. De asemenea, campionul naţional de juniori la acelaşi sport, **Marcel Daniel**. Lista celor care au fost îndrumaţi de noi către sălile de sport este mult mai lungă: atletul **Aurel Cîrjan**, gimnasta **Mariana Petcu**, cîţiva luptători din secţia de la clubul Petrolul şi mulţi alţi copii care au fost selecţionaţi de cadrele didactice de la Liceul I. L. Caragiale (n.r. liceul cu profil din localitate). Dar, cel mai mare cîştig pentru noi a fost că aproape toţi aceşti elevi practicanţi ai sportului şi-au îmbunătăţit evident situaţia la învăţătură. În aceste condiţii, firească, sportul a devenit un bun prieten al şcolii noastre. Acum, după mai bine de zece ani de experienţă pozitivă, mi-am convins soţul şi l-am înscris şi pe fiul meu elev în clasa a VI-a, în secţia de gimnastică a clubului Petrolul...

T. MIHAI

„DESCULŢUL" NU MAI ESTE

Cu o tristă coincidenţă, în cursul aceleiaşi luni, octombrie, a anului 1973, două treceri din lumea celor vii au îndoliat cel mai valoros palmares atletic mondial. După vestea morţii care a lovit crunt un om, la 76 de ani, încă fără vîrstă, pentru că Paavo Nurmi intrase de mult în legendă (de traiul său auster şi discret, la Helsinki, nimeni nu-şi mai amintea), iată ştirea unei noi lovituri

Bikila Abebe, alergătorul desculţ, cucerind medalia de aur la maraton, la J.O. din 1960

a sorţii: încetează din viaţă un om de 41 de ani, care duce cu sine în mormînt doar amintirea nesfîrşitelor sale curse pedestre.

L-am văzut ultima oară la München, ca invitat de onoare al Jocurilor Olimpice. Era purtat cu căruciorul: un accident de maşină în 1969 îl lăsase infirm pe cel ce nu cunoscuse (şi nu recunoscuse) decît puterea propriilor sale picioare. Ţinea capul într-o parte cu nesfîrşită tristeţe şi găsise tăria de a-i surîde şi a-i face strengăreşte cu ochiul lui Pometcu, care tocmai se pregătea să urce în ring, acolo unde se dezlănţuie frenetica energie vitală ce nu-i mai era îngăduită lui Abebe Bikila.

Prima oară s-a arătat lumii acolo unde o vorbă veche spune: nil novi sub sole (nimic nou sub soare). Dar în 1960, la Roma, s-ar fi cuvenit a spune că totul era nou... sub lună, căci proba de maraton s-a alergat (de teama insolaţiilor), pentru prima oară, noaptea, sub razele lunii, ale reflectoarelor şi torţelor. Pentru prima oară, nu s-a plecat şi nu s-a sosit pe stadion; concurenţii au pornit de pe scările Capitoliului, au trecut pe lîngă Colisseum şi Forul Roman, au bătut dalele încă încinse de soarele de peste zi ale celebrei Via Appia şi au încheiat cursa sub Arcul lui Constantin, pe Via dei Trionfi. Pentru prima oară maratonul olimpic e cîştigat de un alergător... în picioarele goale!

Cine era „desculţul"? Nu a învăţat niciodată să alerge metodic şi a devenit prototipul miracolului numit: maratonistul etiopian. Un miracol fără taină. Ce poate deveni, în chip natural, un copil care aleargă zilnic 24 km pentru a merge la şcoală şi a se înapoia acasă? Campion olimpic, ba, mai mult: dublu campion olimpic, întrucît cîştigă proba şi la Tokio, în 1964. Avea 32 de ani şi un nume plin de poezie: „floarea care creşte". A fost avansat la gradul de locotenent în garda imperială la Adis Abeba. În 1968, a întins prea mult coarda şi — la 36 de ani — a abandonat în maratonul mexican.

Apoi a venit accidentul şi acum, necruţătoare, moartea. Singurul cîştigător a două maratoane olimpice, nu mai este...

Victor BANCIULESCU

EXCURSIE DE TOAMNĂ

Se încing viile de ruginiul crud al toamnei. Ciorchini grei atîrnă sub frunze pistruiate. Rodul chilimbariu îngreuiază pămîntul Aracii stau strîmbi şi nevolnici în razele soarelui. Teascurile bat darabana în fintîna mustului. Se culeg viile, iar bătăile gem de greul solzilor arginţii.

Toamna, cerul nu mai adună nori în Bărăgan. E multă lumină pe întinderi fără contur. Din Călăraşi, — port pe braţul Borcea, nume păstrat de la călăraşii ştafetari, împămînteniţi în satul Lichireşti, — şoseaua aleargă prin aşternut de culori. La Chiciu, uscatul se afundă în apă. Malurile sînt legate de bacul ce alunecă pieziş. Odgoane nevăzute ancorează grînarul nesfîrşitei „Cîmpii" de belşugul teraselor cu ciorchini aburiţi în roua dimineţii. Ostrovul ne întîmpină cu buchet şi aromă străveche. A-fu-zali... medalii şi concursuri cîştigate...

Ajunşi pe pămînt dobrogean înaintăm în inima lui prin sate cu case îmbătate de lumină. Măgăruşi docili apar la răscruci cu samar legănat. La Adamclisi, monumentul triumfal ne duce departe în istorie. Viţa de vie — nobilă ocupaţie a strămoşilor noştri — apare ca un laitmotiv printre scene de luptă citite pe metope.

Ne întoarcem pe acelaşi drum. La Ostrov, pe malul Dunării, culesul viilor este un ritual firesc. Coşuri mari de nuiele primesc darul pămîntului. Ne oprim în faţa restaurantului. O curte mare, pătrată. De porţi sînt anunţate emblemele toamnei. Mese prelungi de ospăţ ne aşteaptă sub bolţi legate-n mărame. Saramura şi borşul pescăresc tămîiază văzduhul. Răsturnată roată, mămăliga fumegă pe talere de lemn, alături de crapul la protap. Flăcăi, în cămăşi cu arnici, aduc mustul în căni smălţuite. Boabe gălbui, legate-n ciorchini grei, ademenesc din farfurii de lut. Bachus veghează festinul, iar Dacul a rostuit butuii.

Se înserează... Bacul alunecă sub cornul lunii. La Chiciu debarcăm. Autocarul coboară puntea mişcătoare. Coasta Dobrogei luminează cu licurici stingheri peste brîul lat cu ape întunecate. O pală de vînt cald ne urmează cu miros aspru de ţărnă nistpoasă. Bărăganul aşternut peste zări încolţeşte sub brazdă nouă. Tăcerea şusură ca o lăută nomadă. Mesteceni subţiri schiţează dungi albe pe povîrnişul răsfrînt, alături de sălcii.

Aurelia GHEORGHIU

FELICITĂRI

Zilele trecute, mai toţi atleţii noştri fruntaşi s-au reunit nu la stadion, nu la sală, ci la... Ofiţerul Stării Civile. Motivul? Una dintre colegele lor sărbătorea fericitul eveniment al căsătoriei. Este vorba de multipla noastră campioană, **Valeria Bufanu**, medaliată la Campionatele europene şi la Jocurile Olimpice.

Valeria s-a prezentat în faţa Ofiţerului Stării Civile alături de **Alexandru Ştefănescu**, lector universitar la Institutul de Construcţii Bucureşti şi, bineînţeles, suporter înfocat al valoroasei noastre atlete.

Imediat după celebrarea emoţionantului moment al căsătoriei, surprins în imaginea alăturată de fotoreporterul nostru Ion Mihăică, noua familie a primit o sumedenie de buchete de flori şi tot atîtea felicitări.

La acestea adăugăm şi noi felicitările noastre, precum şi tradiţionala urare „Căsnicie fericită!"

ÎN 4 RÎNDURI

Unui sportiv, despre care se spune că „e certat cu disciplina"

Nu că-l apăr, dar în mine
Îndoiala se cam naşte:
Cum certat, cînd el, vezi bine,
Nici măcar nu o cunoaşte?

T. FILIPIDESCU

„NEA DINU" MEREU TÎNĂR...

Acum cîteva zile, trecînd pe strada Dr. Staicovici, am fost ajuns din urmă de un om pe-o bicicletă. L-am strigat şi s-a oprit, întorcînd spre mine chipul zîmbitor...

— Unde te grăbeşti, nea Dinule?

— *Am treabă pe „Republicii", la antrenament! Nu stau! Nu-i timp de stat!*

— Să nu-mi spui că te antrenezi dumneata, că nu te cred. (Dinu Cristea — căci despre el este vorba — a trecut de 60 de ani — dar privindu-l, plin de vigoare şi entuziasm, eşti obligat să-i faci o serioasă... reducere).

— *Nu, nu, a zîmbit şugubăţ „nea Dinu", la vîrsta asta nu mai am ambiţia vreunui record... După cum vezi, am înlocuit şi mijlocul de locomoţie. Dar am depistat cîţiva tineri, de care mă ocup. Trebuie să-i ajut să calce pe urmele mele!*

Am pornit apoi pe jos spre „Republicii", în dimineaţa rece, ceţoasă. „Nea Dinu" căuta să reînvie anii tinereţii:

— *Aici, la cursele de fond, îţi trebuie multă ambiţie şi dăruire. Uite, eu, de mic copil nu puteam sta locului. Mereu simţeam nevoia să alerg. Cînd era o treabă de făcut toţi de-acasă îmi ziceau: „Dă fuga tu, că eşti mai iute de picior!..." La militărie, la fel. Iar în 1933 am cîştigat prima mea cursă şi am văzut pentru întîia oară Bucureştiul. Ehei, e cam mult de atunci, nu?*

— Cînd ai cucerit primul titlu balcanic, nea Dinule?

— *În 1936, la Atena, la 5.000 metri. Apoi după un an la Bucureşti l-am luat şi pe-al doilea, la 10.000. Ah, ce luptă am dat atunci ...cu Kiriakides. Dar nu m-am lăsat!*

...Mi-o amintesc şi eu. Pe vremea aceea, cocoţat în tribuna ONEF-ului, răgusisem împreună cu alţi colegi de liceu, încurajîndu-l pe „nea Dinu" care plecase ca din tun, luînd un avans substanţial. Dar renumitul Kiriakides părea foarte calm... Ducea trena su obişnuită, pîndind atent momentul cînd temerarul român va termina benzina... Dar turele au trecut una după alta şi „nea Dinu" a rupt primul firul la linia de sosire ...De bucurie... ţin minte — am azvîrlit în aer şapca de licean şi n-am mai putut s-o găsesc... în învălmăşeală... Dar ce mai conta o şapcă în faţa entuziasmului indescriptibil care ne copleşise pe toţi ca o mare involburată?

Mi-am luat la revedere de la „nea Dinu", un pic tulburat de această amintire mai veche... Şi am privit cu melancolie spre idolul copilăriei mele cum se depărta prin ceaţa lui octombrie, pedalînd cu vigoare pe asfaltul străjuit de frunze arămii de castan. În toamna vieţii sale, „nea Dinu" alerga să dăruiască elevilor săi toată primăvara din inima sa veşnic tînără şi clocotitoare...

George MIHALACHE

ZBOR DE PLANOR

Un nor şi-a culcat tîmpla căruntă
Peste aripa unei păsări ciudate,
O pasăre măiastră
Care taie tăcută
Cerul în două
Şi lasă vulturii în urmă.
Ciocîrliile îi fac loc
Să treacă
Şi cocorii o arată puilor:
— Într-o zi veţi zbura
Şi voi ca ea,
Ca pasărea măiastră
Cu aripi fără pene
Şi cuibul printre oameni
Cărora le-au crescut
Aripi cutezătoare
De se înalţă, pînă acolo
Unde nici o pasăre
Nu a zburat vreodată.

Mircea BONDA

In Editura Stadion

DOUĂ MESAJE LINGVISTICE INTERNAŢIONALE

Amploarea manifestărilor sportive pe plan internaţional impune, printre instrumentele indispensabile de lucru ale activistului sportiv, manualele poliglote, lucrările care zidesc punte lingvistică de înţelegere.

Prof. CONSTANTIN TUDOSE: DICŢIONAR SPORTIV POLIGLOT. Editura Stadion, 1973, pag. 800, lei 34.

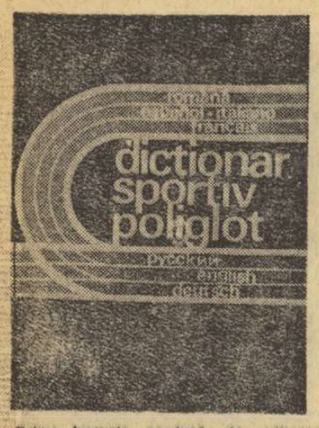

Prima bucurie, produsă de editarea Dicţionarului, evocă utilitatea unei astfel de lucrări româneşti — dar care ar putea face cinste oricărei edituri străine — merituoasă pe mai multe planuri. Dicţionarul — redactat în, şi pentru uzul a 7 limbi (**română, spaniolă, italiană, franceză, rusă, engleză şi germană**) — însumează aproximativ 7 500 de expresii, reprezentînd termenii cei mai importanţi din 22 de ramuri sportive. Autonomia terminologică acordată în dicţionar fiecărui sport uşurează consultarea volumului. De la „abandonarea pistei" (termen atletic) şi pînă la „ziar sportiv" (din categoria termenilor generali), **abundenţa expresiilor serveşte pe deplin necesităţile de cunoaştere sau comparaţie ale cititorului sau consultantului.** Dificultatea de orientare în stufoasa repetiţie a aceluiaşi termen în 7 limbi este doar aparentă şi poate fi lesne învinsă de cel cu adevărat interesat. Chiar fără stăpînirea temeinică a oricăreia din principalele limbi universale, posesorul dicţionarului sportiv poliglot se va putea descurca în bibliografia tehnică străină, îşi va putea clarifica unele nedumeriri lingvistice, îşi va putea perfecţiona lectura, corespondenţa sau conversaţia de specialitate. În acest domeniu, al comunicaţiei umane, **dicţionarul face un mare serviciu iubiţilor sportive.** Nu este exclus ca, datorită valenţelor sale, dicţionarul să poată fi valorificat şi pe piaţa externă.

Apariţia cărţii ne bucură, în al doilea rînd, pentru că ea reprezintă **încununarea unui efort de 15 ani al pasionatului şi neostenitului truditor pe acest tărîm, profesorul Constantin Tudose**, pe care cititorii noştri îl cunosc şi ca iniţiator şi îndrumător al cercului olimpic „Pierre de Coubertin" al elevilor de la liceul bucureştean „Nicolae Bălcescu".

Colectiv, Terminologia educaţiei fizice şi sportului, Editura Stadion, 1973, pag. 429, lei 19,50.

O lucrare, strîns înrudită cu Dicţionarul prin tematică şi concepţie a redactării, de curînd pusă la îndemîna celor ce acţionează în domeniul mişcării sportive, este şi „**Terminologia educaţiei fizice şi sportului**", alcătuită de Comisia română de terminologie, care a beneficiat de aportul unui larg colectiv de reputaţi cercetători. Tipărită în şase limbi (română, franceză, spaniolă, germană, engleză, rusă), lucrarea menţionată este prima de acest gen la noi în ţară, ea situîndu-se, astfel, în primplanul instrumentelor de lucru privind studiile cu caracter teoretic referitoare la activitatea din domeniul sportului. Motivînd necesitatea unei astfel de lucrări, prof. univ. dr. **Leon Teodorescu**, preşedintele Comisiei, afirmă, printre altele, în prefaţa lucrării: „**În afara nevoii de alcătuire a unui dicţionar multilingvistic care să uşureze şi să mărească exactitatea operaţiei de traducere a textelor, studiul terminologic poate dezvălui şi, implicit, facilita acţiunea extrem de interesantă a comparaţiei pe plan ideologic, deci, filozofic, lingvistic şi istoric, a înţelegerii multiplelor aspecte care alcătuiesc realitatea domeniului educaţiei fizice şi sportului raportată la scara lui universală**".

Adăugînd că lucrarea este structurată în trei mari capitole („Definiţiile principalilor termeni ai domeniului educaţiei

fizice şi sportului", „Definiţiile familiei termenului mişcare" şi „Definiţiile familiei termenului antrenament"), nu ne mai rămîne decît să subliniem, încă o dată, utilitatea „Dicţionarului" şi „Terminologiei" pentru activitatea teoretică, pentru mai buna înţelegere a fenomenului sportiv. (Em. F.).

CASALS ŞI SPORTUL

Cu trei ani înainte de a deveni centenar, a murit celebrul violoncelist şi dirijor spaniol **Pablo Casals**. Prieten al sportului, marele muzician obişnuia să spună: **„Mai întîi să jucăm tenis vreo cinci ore, pe urmă cîntăm Brahms"...**

PORTARUL N-A ABANDONAT FOTBALUL!...

MIRCEA CONSTANTINESCU

...Mircea Constantinescu a fost unul din portarii buni ai ultimilor ani. A făcut glorie în Iaşi, a trecut apoi la Dinamo, a cunoscut şi „focurile" naţionalei... În ultimul timp, însă, mai exact în acest sezon, Mircea Constantinescu a intrat într-un anonimat total. Cei mai mulţi leagă această „eclipsă" de forma foarte bună a mai tînărului său coechipier de la Dinamo, Cavai. Dar adevărul, marele adevăr, este de altă natură...

...Venise de la Belfast, după meciul cu Crussaders. Într-o zi oarecare, la un antrenament pe Dinamo, Lucescu, pe atunci neintrat în formaţie, şi Stoenescu, care speră că, într-o zi, va primi avizul medicului, trag şuturi la poarta lui Mircea Constantinescu, fiecare voind să înscrie cît mai multe goluri. **„Zburam dintr-o parte într-alta a porţii şi aminteşte Constantinescu. La un moment dat am simţit o durere în spate, de parcă s-ar fi rupt ceva în mine. Am crezut că-i vorba de o sciatică mai veche care mă chinuise şi acum 5—6 ani, pe cînd eram la Iaşi. Verdictul doctorilor a fost, însă, mult mai dur: discopatie lombară, cu tendinţă de hernie de disc. Poate că am înţeles eu greşit, dar mi s-a sugerat să o cam termin cu fotbalul! Şi, oricum, la 29 de ani, mi se pare, totuşi, devreme pentru un portar. Că n-aş mai apăra la Dinamo, mai trecă, meargă, deşi tot aş suferi, dar să abandonez definitiv fotbalul ar fi, cred, insuportabil...".**

Mircea Constantinescu aşteaptă reîntîlnirea cu stadionul, cu mingea şi chiar cu... golurile, căci acesta este destinul portarilor

Mircea Constantinescu a frînt discuţia. Gîndul acesta al renunţării la fotbal i-a luat cuvintele. Reuşeşte, totuşi, să găsească curajul să spere, iluzia aceea de a crede că „şi medicii mai pot greşi, au mai fost cazuri!... La 29 de ani vrea să creadă că totul se va rezolva în favoarea sa. **„Voi pleca în curînd la Băile Felix, apele de acolo fac minuni! Şi cînd eram la Iaşi şi am avut sciatica aceea, tot la Băile Felix m-am tratat, şi 5 ani n-am avut nimic. Sper ca şi de data aceasta să mă vindec!..."**

Zilele acestea, Mircea Constantinescu va pleca la Băile Felix cu speranţa de a reveni iar în arena plină de bucurii şi tristeţi a sportului rege...

Mircea BATRINU

IURI ZOLOTAREV „PENALTISTUL"

Prima oară, l-am văzut pe acest jucător la un antrenament al echipei sale. Pe margine se aflau o mulţime de suporteri care aplaudau şi fluierau cu admiraţie.

N-aş putea spune că fugea grozav sau că avea un splendid joc de cap, nici că se deosebea cu ceva prin precizia loviturilor. Ei, dar să-l fi văzut căzînd! Era cu adevărat un spectacol de neuitat.

Cădea dintr-odată, total, neaşteptat, atins de o coasă nevăzută. Rămînea întins pe gazon cu mîinile în cruce, de parcă acolo ar fi trebuit să rămînă pe veci. Alteori cădea uşurel, ondulîndu-şi trupul, continuînd să se cutremure uşor ca un brad tînăr lovit cu toporul. Se ridica gemînd şi în ochi avea chiar lacrimi, lacrimi adevărate.

Suporterii îşi umflau pieptul cu mîndrie:

— Asta e penaltistul nostru!

— El bate loviturile de la 11 metri?

— Nu, el le obţine, le cîştigă cu sudoarea frunţii.

— Cum aşa?

— În timpul jocului simulează că se chinuie groaznic la orice cădere. Priviţi-l cum suferă. Asta nu se obţine chiar aşa de uşor cum credeţi. Trebuie antrenament, nu glumă. Dar băiatul e foarte conştiincios şi, zilnic, caută să se depăşească...

BASCHETUL... ÎN GLUME

— Baschet: sportul celor bine... crescuţi.

— Pivot: baschetbalist cu... prelungiri.

— În loc de „om la om", preferă om la... rom.

— Unii jucători, au... fumuri. De la... coşuri?

— Semidistanţă: distanţă cu jumătate de... normă.

— Coş: paner scos din uz... menajer.

— Dacă miriapozii ar juca baschet, atunci să vezi... paşi!

Titi GHEORGHIU — Vaslui

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

NELU QUINTUS, PLOIEŞTI. Pe stadionul Wembley, Anglia, ţara de origine a fotbalului, a fost eliminată din C. M.: **În al fotbalului templu.**

Mii de spectatori
Biestemau / ce trist exemplu!/
Pe... inventatori.

MINEL IONESCU, HUNEDOARA. „**Ajax Amsterdam a jucat vreodată în România? Dacă nu a jucat, vă pot spune eu că va juca în anul viitor, cu Universitatea Craiova, viitoarea campioană a ţării**". N-am nimic împotrivă! Dar fotbalul este un joc al dracului. Eu unul, nu pun mîna în foc pentru Ajax, afirmînd categoric că va cîştiga campionatul, şi cu atît mai puţin pentru Universitatea Craiova!

ION DUMITRU, COMUNA GÂLBINAŞI. După cum văd, confruntările dintre suporterii lui Dinamo şi cei ai Stelei nu sînt mai puţin înfrigurate decît cele ale echipelor în chestiune. În „meciul" pe care l-aţi angajat cu suporterii dinamovişti, aţi cîştigat dv.: cele mai multe selecţionări în echipa României, dintre jucătorii aflaţi în activitate, le-a totalizat pînă acum L. Sătmăreanu: 44. Recordul absolut este deţinut încă de Bodola, cu 48 de selecţionări, dar este evident că acest record va cădea curînd.

GABY GENT, REŞIŢA. Este adevărat: în ediţia 1956, Steaua a cîştigat, LA BACĂU, cu 8—0! Dar, pentru ca aceasta să nu fi fost singura surpriză a campionatului, în retur, la Bucureşti, a... pierdut cu 1—0! Fiind vorba despre fotbal, de fapt, n-ar trebui să ne mirăm.

GHEORGHE IONESCU, BUCUREŞTI. Am citit cu interes lunga dv. scrisoare. Multe dintre observaţiile dv. sînt juste. **„Ne trebuie fotbalişti foarte talentaţi, care să joace tehnic, în mare viteză".** Aici nu ştim ce am putea, însă, să vă răspundem. Mai lipsea recomandarea ca ei să joace întotdeauna bine şi să înscrie goluri, pentru a avea imaginea fotbalistului ideal. Dar unde poate fi găsit el? Cunoaşteţi vreo sursă?

ANTON SCUTARU, IAŞI. Din nou, 6 pagini despre Năstase! Este impresionantă căldura cu care urmăriţi activitatea marelui nostru tenisman. Să spe-

răm că va avea un finiş bun, pentru a-i scoate din încercătură pe cei care caută acum să stabilească pe cel mai bun jucător al anului şi nu au încă argumente hotărîtoare în favoarea nici unuia dintre candidaţi.

SILVIA MĂRGINEAN, COPŞA MICĂ. Sînteţi elevă în anul II la Liceul teoretic şi jucaţi în echipa de fotbal a şcolii, pe acelaşi post ca şi Dumitrache. Vă urez să ajungeţi în echipa naţională feminină, dacă aceasta va fi alcătuită vreodată!

IOAN GARDICIUC, GALAŢI. 1. Fostul campion mondial de box la toate categoriile, a murit anul trecut. 2. Nino Benvenutti a abandonat boxul. La 35

de ani, este preferabil să priveşti cum se bat alţii! 3. Peste noapte, nu prea apar jucători de Divizia A. Mioc, de la Politehnica Timişoara, a fost fundaş la Sport Club Bacău.

MIHAI VLAHOPOL, BUCUREŞTI. 1. În ediţia 1963—64 Dinamo a întrecut Farul, atît în tur, la Bucureşti, cît şi în retur: 7—0 şi 2—0. 2. În ediţia 1948—1949, Metalul Bucureşti a jucat în Divizia A. 3. O idee: F.R.F. să organizeze o excursie la meciul Albania — **R.D.G., pentru ca să putem susţine echipa Albaniei. Cel puţin galeria să califice echipa noastră pentru „Weltmeisterschaft", dacă n-au reuşit acest lucru jucătorii".** Venită ceva mai devreme, propunerea dv. ar fi putut fi luată în consideraţie. Acum... însă...

GH. ION, COMUNA COCARĂŞTI. „**Într-un meci, un jucător de tenis serveşte greşit prima minge, iar cea de a doua este net". Eu zic că mai are drept la o singură minge".** Aşa spune şi regulamentul. Este vorba, de fapt, de o repetare a celei de a doua mingi, care a atins fileul. Reţin, în orice caz, cu plăcere faptul că, la Cocărăşti, temele de discuţie ale iubitorilor de sport nu se mărginesc numai la fotbal, ci, iată, se referă şi la lumea tenisului. Pe cînd şi un mare jucător de tenis originar din Cocărăşti?

ilustraţii **N. CLAUDIU**

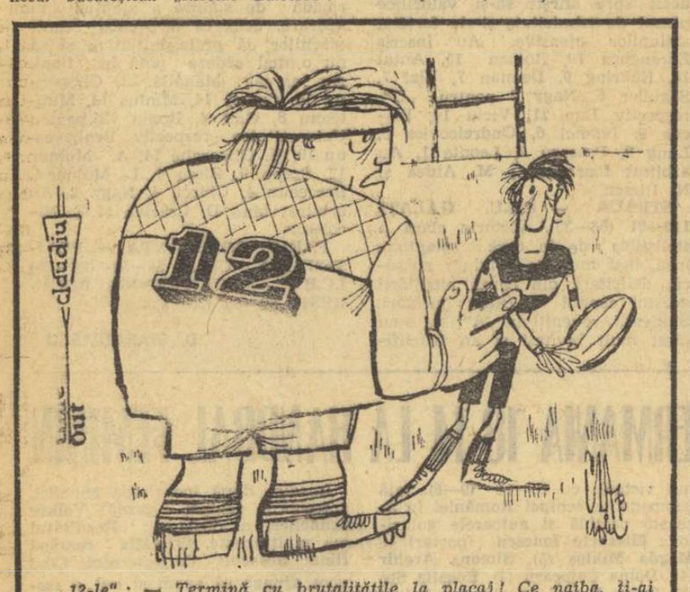

„12-le": — Termină cu brutalităţile la placaj! Ce naiba, ţi-ai pus în cap să mă desfiinţezi?